

Endvidere er der Ændringsforslag Nr. 26 til § 23, hvilket Ændringsforslag gaar ud paa, at særlig Sygehjælp skal kunne gives, ogsaa naar den forsikrede ikke er i en Sygekasse. Her har jeg sluttet mig til Socialdemokratiet og det ærede lægekundige Medlem af Udvalget (Rørdam). Dernæst er der forskellige Forslag om Forhøjelser af den Indtægtsgrænse, som betinger Retten til frivillig Forsikring, hvilket egentlig er Spørgsmaalet om her at tage Mellemlassen med eller lade det være. Jeg var stemt for at tage den med, men Bekostningen herved og den højtærede Ministers Modstand har gjort mig ængstelig for at fastholde min Opfattelse, og saa endnu et, nemlig, at det fra kompetent Side siges mig, at de smaa Mestre, som der her er Tale om, ikke ønsker at komme ind under Bestemmelserne med Hensyn til Statstilskud. Hvis det er Tilfældet, er det et smukt Træk fra den Kredt af næringsdrivende, og overfor dette tør jeg ikke fastholde mit Ønske om at gaa med til de Ændringsforslag, der sigter til at forhøje Grænsen for Retten til frivillig Forsikring. Men paa den anden Side er det et saa stort Spørgsmaal, som man afgør ved disse Ændringsforslag, at jeg vil tillade mig at foreslaa mine Meningsfæller at undlade at stemme ved Afgørelserne af Ændringsforslagene Nr. 58 og Nr. 78. Andet har jeg vist ikke at sige om de Ændringsforslag, hvor jeg har indtaget en Særstilling.

Saa ønsker jeg at udtale mig om de Ændringsforslag, der vedrører §§ 8 og 14. De er allerede berørte af andre ærede Talere, men efter min Mening har man ikke tillagt dem den Vægt, som man bør. Sagen er, at saaledes som Lovforslaget blev fremsat for os, var det mig ved første Gennemlæsning straks klart, at man havde taget Sigte paa at bygge Organisationerne op til en Domstol, eller man havde, om jeg saa maa sige, indsat en Domstol i fast Forbandt med Organisationerne. Jeg synes, man vanskeligt under konstitutionelle Statsformer kan gøre noget mere forkert. Overalt ellers hævder vi, at Domstole og Forvaltning skal skilles ad. Selv hvor det medfører store Bekostninger, hævder vi dette Princip, og jeg ved ikke rettere, end at al Statsretslære, der behandler Konstitutionalismen, stiller dette Krav. Men nu murer man her i en administrativ Lov ligefrem en Domstol ind i selve Administrationen. Derfor vil jeg meget indtrængende bede ærede Medlemmer for en Gangs Skyld at tage Partiaaget af Nakken og

stemme dette Punktum i § 8 ud: „De Afgørelser, som det tilkommer Raadet at træffe, kan ikke indbringes for Domstolene“, saa at vi altsaa stemmer for Mindretallets, det vil sige Venstres og mit, Ændringsforslag under Nr. 10. Naar dette Punktum var ude af Loven, var der allerede opnaaet noget. Men saa kommer vi til § 14, hvor man skulde søge at blive enig om, hvad der kunde være Genstand for Appel. Der gaar jeg noget videre end det Mindretal, jeg subsidiært slutter mig til, idet dette Mindretal kun vil have, at Genstand for Appel skal være Spørgsmaalet om, hvorvidt en Virksomhed eller et Arbejdsforhold hører ind under Loven, og i bekræftende Fald Spørgsmaalet om, hvem der er at anse som forsikringspligtig Arbejdsgiver, fremdeles Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person har Adgang til at tegne frivillig Forsikring ifølge Loven, og om, hvorvidt et anmeldt Tilfælde begrunder Krav efter Loven. Jeg derimod har villet gaa videre og tage de andre to Litra med: Størrelsen og Arten af de Ydelser, der tilkommer den forsikrede eller de efterladte, og Tvivlsspørgsmaal vedrørende Dagpenge. Jeg har villet have disse Punkter med, fordi det kunde blive Spørgsmaal af vital Betydning for de forsikrede.

De Indvendinger, der er rejste mod mit Standpunkt, er, saa vidt jeg har hørt, tre. Fra socialdemokratisk Side har man sagt, at man vilde gerne have Appel over det hele, men kun fra een Side, saa at Arbejderne havde Ret til at kræve Appel, men Arbejdsgiveren eller Foreningen ikke. Det synes jeg nu ikke, der kan være Tale om. Hvad der er Ret for den ene, maa være billigt for den anden. Vil man have Appel, maa begge Parter have Appel. Den anden Indvending, der er blevet rejst — den er rejst fra radikal Side — er, at Indførelsen af Appel kan skabe Forhaling af Sagerne. Det kan jeg slet ikke tænke mig. Det er dog alt for store Selskaber, der her er Tale om, og den enkelte Sag er en alt for lille Ting til, at man kan tænke sig, at nogen af Chikanen vilde give sig til at forhale Sagen. Endelig er der rejst den Indvending, at Retten ikke skulde ville dømmen i saadanne Sager, fordi det skulde være et Skøn, der var udtalt af Forsikringsanstalten. Denne Indvending tror jeg heller ikke har noget paa sig, under alle Omstændigheder vil det være let at faa indsat saadanne Bestemmelser, at de Afgørelser, Forsikringsraadet træffer, ikke bliver et Skøn, men virkelige Kendelser, og saa vil i hvert Tilfælde ingen Ret til-